

Ádám Szilamér
NÉHÁNY VÁLTOZÁS

Mióta ennyien járnak ide, még a levegő is más. Péntek délben érkezik az első. Majd néhány óra kihagyással még egy, majd még egy, majd egyre sűrűbben egyre többen, van, hogy egyszerre egy egész raj SUV, hobbytepjáró, vagy hétszemélyes családi autó, egész este hétig. Aztán meg csak a zene és a piás ordítózások néhány udvarról.

Már cirkusz is volt az egészből. Pistiék élvezték, hogy ekkora a forgalom, aztán ki is használták. Egyik pénteken a bevezető út melletti bokrokban bújtak meg, és ahogy az autók elhagyták a falutáblát, kis kavicsok tucatjai fogadták őket. Tettes nem volt, senki nem köpött. Aztán elvették mindenkitől a parittyát, még azoktól is, akik aznap a faluban sem voltak. Pedig alig karcoltak meg egy-két autót. Ha kényeskedsz, ne gyere falura, és kész. Végül jöttek, győzködtek, hogy csináljak nekik új parittyát. Nekem van jó anyagom hozzá. Aztán karbidot is próbáltak kikönyörögni. És akkor mondták el, hogy szerintük ezek itt valami titkos labort építenek, vagy mit, és az iskola is csak fedősztori, másképp miért költöznének ezek ide, míg eddig csak mindenki elment innen? Végül megsértődtek, hogy biztos már az én agyamat is kimosták.

Azzal, hogy én városra kerültem, többnyire megszakadt Pistiékkal a barátság. Valahogy mindig ez van, aki elmegy, az mintha áruló lenne, aki pedig visszajön, azt már le se szarják. Most öt-nyolcat is ígérnek, hogy a sok városinak legyen iskola, és akkor kevesebben fognak elmenni. Én pedig szívhatom a fogam, hogy nem születtem pár évvel később. Hogy az én osztályomból is mindenki bentlakásosba ment rajtam kívül. Hogy csak én kell mindennap buszozzak. Hogy már az sincs, akivel barátkozzak itthon.

Megint hasít a fejem. Pár hónapja kezdődött a fényekkel, aurákat láttam az emberek és a tárgyak között. Mintha egy rövid ideig belelátnék az emberekbe. Aztán lassan összeomlik az egész, vibrálni kezdenek a színes kis foltok. Ezután jön a fájdalom. Néha az egész

testemben érzem. És valami leírhatatlan nyomorúságot érzek, mint amikor a nyári melegben hágóra macskák tetemei mellett tekersz el. Igazából az első ilyen már egy pár éve történt, de mostanában egyre sűrűbben van.

A falu bejáratánál lévő dombról látszik mind a hat építkezés. Ez pedig mindennek ellentmond. Tanuljuk a városiasodást, és tőlünk is eddig mind csak elmentek, aztán most meg ez van.

Az aszfalt tehet mindenről. Nézem, és csak zsibbad a fejem. Nézem az építkezést és robbanok szét. Reggel felkelek, és vágnak és fúrnak és csörömpölnek. Este hazajövök, és vágnak és fúrnak és csörömpölnek. És jönnek a kamionok, és elütik az állatokat. Már nincs kutyám, se macskám. A széles aszfalton már nincs idő megállni egy tyúknak. Nézem az aszfaltba épült tollakat, és hallgatom az építkezés zaját, és szétrobban a fejem. Aztán felmegyek az erdőbe olvasni, hogy lenyugodjak.

Azt mondták, lesz könyvtár is az iskola mellett, így legalább a hazacipelt könyvek súlyától megszabadulok. És ha jobban belegondolok, valami hozadéka csak van, a suliba is gyorsabban beérek, és kicserélték a vezetékeket, van most már gyors internet is. Anyu mondta, hogy ezek külön kérték az internetkábelt, mert a műholdas nem elég gyors nekik a munkához. Mióta divat lett a home office, már kiköltözhetnek falura. El a zajos városból.

Valami ünnep van, soha nem tudom megjegyezni, hogy éppen melyik. Az építkezések a focipályával kezdődtek meg leghamarabb, rögtön az aszfaltozás után. Van egy nagy pálya, a füves, meg egy kisebb mellette, a műfüves. Oda mi nem szabad menjünk, mert az ki van adva minden délután a városiaknak. A nagyon meg futhatunk a labda után, ha egyáltalán a gondnok nem kerget le róla, túl nagy a kapu, és a hálót is csak a meccsre teszik fel rá. Csak tudnám, minek ez a nagy felhajtás egy falusi pályára. Nem egy Real Madrid játszik itt. Mióta van új internet, végre tudom nézni a rendes meccseket, nem csak ezeket a falusiakat. Máshol sem jobb, az iskola udvarán most homok van, meg kavics, meg cement, a főút már túl forgalmas, a mi utcánk túl gödrös, a többi utca meg mind lejt valamerre. Marad a mező, ahol vagy túl nagy a fű, vagy túl göröngyös a talaj, úgyhogy már egy jó ideje csak hébe-hóba focizunk, ha nincs itthon a gondnok, a füvesen.

Már mindenki kint van a focipályán. Oda jön ki a pap, kihozza a keresztet, meg valami oltárt is csinálnak, aztán mellette már rotyog is a tokány a *Halleluja* alatt. Előbb a mise, majd a meccs, majd a kaja. Két év múlva már én is bekerülhetek a nagycsapatba.

Ezen a májusi ünnepen mindig a szomszéd falu cigánycsapata a vendég. Innen oda nem csináltak aszfaltot, azt mondták, nem lehet az erdőn keresztül, és hogy amúgy sem kell *nekik*. Marad a kerülő út, amin több óra a városig. De apu szerint pár év és teljesen kiürül az a falu is.

A legtöbben szekérrel jönnek át, azok jobban bírják az ócska utat. Mióta egyre több városi kerül be a csapatba, mindig kikapunk a cigánycsapatától. Mindenkit lefutnak, főleg az újakat, azok nincsenek a falusi tempóhoz szokva. Cseleznek meg taktikáznak, de az nem ér itt semmit. De nem értik, hogy ez nem a Real Madrid, ha sokat simogatod a labdát, egy-kettőre fel lesz a rúgva. Na, mindegy, majd, ha én leszek a cséká, rendbe szedem a csapatot, lesz összhang, és addigra talán futni is megtanulnak.

A dombon tűrhetőbb a hangzavar. Valahogy eltompul a hang idáig. Nézem Pistiéket, ahogy azzal a városi gyerekekkel játszanak. Gellért vagy ki. Ez beadta nekik, hogy nem tudom, mekkora nagy kapus, egy városi ifi csapatban, aztán Pistiek oda vannak tőle. Aztán mikor játszottunk, semmit nem védett, és azzal jött, hogy a szerződésében benne van, hogy nem játszhat akárhol, és itt nem jó a föld, hogy vetődjön, mert lesérül, meg még miket mondott. Pistiek meg bólogatnak jó nagyokat, épp a nyáluk nem folyik el. De én átlátok a városiakon. Most látom az auráját, sötét, felkészülök a fájdalomra. Mikor kiröhögtem a meséjét, megkaptam, hogy irigy vagyok.

Ma sehol nem építkeznek, csak az emberek hangoskodnak. Máskor vásárnaponként is van egy-két hely, ahol dörömbölnek.

Nem tudom, mit akartam. A fejem nem csillapodott. Most egyszerre látom a színeket és egyszerre érzem a fájdalmat. Pedig az erdő szélén már egészen csend van. Nézem, ahogy a domb alján szétpakolják az oltárteret. Nézem Pistiéket, ahogy istenítik ezt csávót.

Aztán jött az álom is egy idő után. A fájdalom utáni sötétségben. Kisgyerek vagyok, anyuval egy zsúfolt buszon utazunk. Az iskolabusz

az, de tele van mindenféle emberrel, táskákkal, bőröndökkel, fogom anyu kezét, de nem látom, mert kettőnk közt is összepréselődött emberek állnak. Nincs levegő, a táskámban túl sok a könyv, alig várom, hogy leszálljunk. A faluba érkezünk meg, látom a házunkat, de valahogy mégis teljesíthetetlennek tűnik a táv. Minden szürke, mintha hó hullana, de annál sokkal szürkébb, hamu. Annak ellenére, hogy nappal van, egészen sötét minden. A felhők alacsonyan vannak, és érzem magamban a nyomást, ahogy zsugorodom össze a súlyuk alatt. A táskás, bőröndös emberek szétszóródnak, a csomagokat bedobják az ablakon, és sokan felmásznak a tetőkre. Érzem, hogy mindez nem helyénvaló, de az álom tudatlansága elnyomja az abszurditást. Anyu csak húz, én kissé le vagyok maradva tőle, kívülről úgy tűnhetünk, mint egy ideges anya, aki vonszolja a hisztis gyerekeit. De ez nem igaz. Már majdnem a házunknál vagyunk, lábatlan kéregető előtt megyünk el. Meg akarok állni, de anyu elhúz. A nyomás csak növekszik, nézem a bácsit, és várom, hogy mikor szakad ránk az ég. A bácsi hallgat, anyu siet, én hallgatok, mindenhol csend van, és helyén van minden. Persze, mert az én fejemben van az egész. A hamu mindent beterít, az egész kép egyre szürkébb, és a pillanatban, amikor már leszakadna az egész, és a nyomás parányivá nyomna össze, felébredek. Hányingérem van, szédülök, és azt érzem, hogy szétrobban a fejem, hogy elfogy a levegő.

Mama azt mondta, hogy legközelebb adjak pénzt egy kéregetőnek, és akkor abbamarad. Kiröhögtem, és megmondtam, hogy nem érdekelnek a babonák. Az orvos meg azt mondta, hogy migrén, de a gyógyszereitől sem csillapodott. Aztán az álom visszatért, ugyanaz a szürkeség és nyomás, ugyanaz a bácsi és a rosszullét. Aztán a fejem szét akar robbanni az álom nélkül is. A faluban nincs kéregető. Igazából az egész városban sem láttam soha.

Eszembe jutott, hogy miért jöttem ki, anyuékat kerestem, ma még nem láttam őket. Mióta van az aszfalt, azóta apu is hazaköltözött. Igaz, neki nincs home office, kőműves volt külföldön, de most itt is van munka, gazdagéknak épít. Ha egyszer megírom a falu történetét, lesz egy fejezetcím az *Aszfaltforradalom* címen, annyi minden megváltozott attól a tíz kilométer sima, fekete csíktól. Anyu is azóta a falunak dolgozik, a polgármester mellett. Ő intéz mindent, pályáz, meg ilyenek.

Azt mondja, a polgármester nem odavaló, és hogy következőkor ő is akar indulni a választásokon. Akkor majd mi is építkezünk. Most ilyenkor anyu vagy a városba kellett bemenjen, vagy a faluházán készíti elő az esti programot, valami történelmi előadás lesz az iskola udvarán talált pénzermékről meg csontokról. Apu pedig biztos tesz-vesz, intézkedik valamit, nem tud a seggén ülni, mindig kell valamit csináljon.

Ezeken a májusi ünnepeken egyre többen vannak. Erre hazajön még az is, aki amúgy nem jönne. És a szomszéd faluból sem csak a csapat jön át, átjön legalább tíz szekér, és újabban néhány gábor is, böhöm nagy terepjárókkal. Tavaly Géza bácsi, aki akkor költözött a faluba, megrészegedett, és üvöltözni kezdett, hogy бүdös cigányok, és hogy mit keresnek itt, menjenek az anyjukba. Aztán jól megverték, és azóta már más lakik a házában.

A dombról a sok ember úgy néz ki, mint apró nyüvek a döglött tetemen. Külön kis foltokká mosódnak össze a bográcsok körül. Majd ha elmennek, lenyomott és kiégett fű marad utánuk. Nem tudom nézni, hasogat tőlük a fejem. Felmegyek az erdőbe, de ott sem szűnik. Elkap a hányinger, a fejemben mintha vulkán készülődne kitörni. Aztán csak a hamuszürke falut látom, anyu húz, én megyek utána, el kéne szakadjak tőle, hogy ne húzzon. Az emberek mindenhol ott vannak, az épületeken, körülöttünk, az utcán is alig férünk. Elmegyünk a házunk mellett, most valahogy tudom, hogy mi fog következni. A felhők szétlapítanak. Az öreghez érünk, én pedig egyre jobban feszítem anyu kezét, de nem enged. Az öreg előtt valahogy minden lelassul, és most nem megyünk el mellette. Feláll, a csonkjain így pont akkora, mint én. Anyu húz, a tömeg összenyom, de én ellentartok. Az öreg odahajol hozzám, érzem, ahogy a szakálla csiklandozza a fülem. Érzem a dohányszagát, ami meglepő ebben a szürke semmiben. Mond valamit, de nem értem jól. Anyu húz, de mintha az öreg visszatartana a pusztá közelségével, a felhők meg csak nyomnak. Aztán elszakad a kezem az anyuétól, az öreg hangját hallom, nem kapok levegőt, a felhők pedig agyonnyomnak, és egész testemben érzem, ahogy szétrobbanok, amint valami végtelen sötétségbe esek.